

De hermenias

Quatio autem est vox significatiua cuius primum aliquid significatum est separatim. ut dictio non ut affirmatio: dico autem ut homo significat aliquid si non quoniam est aut non est: herit vel affirmatio vel negatio si quid addat. si non una nois sillaba nec in his quod est so rex rex significat: h vox est nunc sola. In duplicibus vero significat quidem si non si se h quoadmodum dictum est. Est autem oratio ois quidem significatiua non sicut instrumentum si quoadmodum deum est secundum placitum.

Item de capitulo tertio tractat primum in quo dicitur minar. Hic de oratione quod est per formalis enunciationis virtute generis. et circa haec tria facit. primum propter definitionem orationis. secundo exponit ea ibi dico autem ut homo. tertio excludit errorem ibi est autem oratio. Dicit ergo primum ponendo diffinitionem orationis. oratio est vox significatiua cuius primum aliquid est significatum separatim ut deo non ut affirmatio. Deum ibi cum dicitur dico autem ut homo. exponit proposita diffinitionem et primum est: verum esse quod dicitur. secundo excludit scilicet intellectum ibi si non una nois. exponit ergo primum quod dicitur aliquid primum orationis esse significatum. sicut si nomen homo quod est per orationem significat aliquid si non significat aliquid ut affirmatio aut negatio quod non significat esse vel non esse in actu sed solum in potentia potest esse aliquid addi per cuius additorem fit affirmatio vel negatio sed si addat ei verbum. Deum cum dicitur si non una. excludit falsum intellectum et post hoc refertur ad immediate deum ut sit plus quod nomen est affirmatio vel negatio si quod ei addat sed una nois sillaba. sed quod huic sicut non conueniunt verba sequentia oportet quod referat ad id quod supra dictum est in diffinitione orationis sed quod aliquid primum eius sit significatum separatim non quodem si intelligendo de partibus remotis nois et sibi quod sunt litterae vel sillabe et ideo dicitur quod per orationem est scilicet separata non tamen tamen per quod est una nois sillaba et h manifestat in sillaba quod quod primum est deo per se scilicet sic quod dico rex quod est una deo per se scilicet. in quod accipitur ut una quod sillaba huius nois foris foris non est aliquid per se est vox sola. et ideo dicitur quod in duplicibus. id est in nois propositis sillabe quod primum est deo per se propter nois venientes sunt aliquid in proposito et secundum quod sunt deo si autem sunt per se putantur huius nois per res sed eo modo sicut supra deum est. Tunc ibi est autem oratio. excludit quaedam errorem fuerit enim aliquid dicitur quod oratio est partes carere naturaliter non ad placitum. Dicitur h vox quod oratio per se certo est significatiua

non sicut instrumentum naturaliter sed placitum quod admodum deum est superius sed de noie et sibi quod sunt partes orationis.

Queritur. Ut diffinitio orationis sit bona. Dicitur quod sic. circa quod ponitur teradum quod h in diffinitione orationis. primum ponitur illud in quo oratio ponitur cum noie et sibi cum dicitur oratio est vox scilicet facta. quod est positum in diffinitione nois sed in diffinitione sibi supponebat ex eo quod positum erat in diffinitione nois studens breviter ne idem frequenter iteraret. Secundo autem ponitur id in quo oratio dicitur a noie et sibi cum dicitur: cuius primum aliquid significatum est separatim supra autem deum est quod per nois non est aliquid per se sed solum quod est punctum ex duabus partibus. et secundum scilicet Thomam si gnater dicitur cuius primum et non cuius per se significatiua aliquid separata ad tenoratum quod non intelligit de ore orationis non enim intelligit h de negationibus et aliis sicut hebreum arabicum quod secundum se non significat aliquid absolute sed solum huiusmodi vniuersaliter ad aliter. non inrelligit hoc est nisi de partibus immediate orationem constitutis ut sunt nomen et sibi quod per se aliter totius dicitur per illud quod immediate verum ad constitutionem totius non autem per se. Sed quod duplex est significatio. una quod refertur ad intellectum propositum. alia quod refertur ad intellectum simplicem. secunda autem pertinet partibus orationis ideo dicitur ut deo non ut affirmatio quod si dicitur per orationem est significatiua sic deo significat ut nomen et sibi non autem ut affirmatio quod propter ex noie et sibi:

Nulla quantitas est vox cum vox sit quidam quantitas sed oratio est quantitas quod male dicitur oratio est vox. Minor probatur quod oratio est species quantitates discrete. Et affirmatur quod oratio est plures voces quod non est vox. Tenz sequentia quia id est dicitur vox et vox una sicut id est dicitur homo et vniuersaliter ut dicitur in libro Alencor. Dicitur ad primum sicut dicitur est in predicamentis. sed ad confirmationem rei ponitur quod licet oratio non sit una vox incompleta est tamen una vox plera. sed vox h ponitur in diffinitione orationis ut est quoddam commune ad vocem completam et incompletam.

Nesse vocem significatiua est commune partibus orationis et ipsi orationi ergo non debuit hic poni in diffinitione orationis. sed presupponi sicut fit in diffinitione verbi. Dicendum quod non est simile quia esse vocem significatiua equaliter conuenit nomini et verbo sed non equaliter conuenit illis et orationi quia tam nomen quam verbum sunt nota simpliciter conceptus mentis sed oratio est vox significatiua conceptus plera et quodammodo propositum. et ergo